

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
 เมื่อวันที่ ๑๓ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๓๙
เพชรน้ำหนึ่ง

วิ่งรถ ๓ ชั่วโมง จากนั้นถึงร้อยเอ็ด ๓ ชั่วโมงไม่ใช่ใกล้ ๆ นะ ๓ ชั่วโมงจากนี้ถึงร้อยเอ็ด มหาสารคาม ๒ ชั่วโมง ๒๕ นาที ไปไหนถ้าผ่านไปแล้วมันจำได้นะ คือสังเกตไปที่ไหน ๆ สังเกตกิโล ทางแยกโน้นแยกนี้ จะสังเกตกิโลที่เท่าไร ๆ ที่นี้มันก็จำไม่ลืม นะ ตั้งแต่เดิมนั้นนะ ทุกวันนี้จำไม่ได้เรื่องแหละ มันกินของเก่าๆนี่นะ กินของเก่าที่จำได้แต่ของเก่า

อย่างร้อยเอ็ดนี่ก็ ๓ ชั่วโมง มหาสารคาม ๒ ชั่วโมงครึ่งพอดี ไป..รถไม่หยุดไม่จอดที่ไหน ที่แจกของนี่ส่วนมาก ๓ ชั่วโมงเต็ม ๆ นะ ทางน้ำหนาวนี่ ๓ ชั่วโมงเต็มเลย ทางบ้านแพงโน้น ทางนั้นก็ร่วม ๓ ชั่วโมง ขาดกันแค่ ๑๐ นาทีแค่นั้น อันนี้ใกล้กว่าเพื่อนหน่อยหนึ่ง สายกุกุสุมาลย์ ๓ ชั่วโมง อำเภอโพธิ์สวรรค์นี่ ๓ ชั่วโมง จากนั้นก็ทยอยเอาไปอีก ทั้งทยอยทั้งเอาใหญ่ ทั้งทยอยทั้งใหญ่เป็นวาระ ๆ ไปเรื่อย ๆ แจกข้าวเก่าชนข้าวใหม่ เดียวนี้ข้าวเก่าหมด ข้าวใหม่ยังไม่มาไม่ถึง คนกำลังอดอยากมาก พอไปถึงข้าวใหม่แล้วก็ค่อยยังชั่ว ถึงที่น้ำท่วมพวกที่ไม่ท่วมก็มี ก็ยังพอได้อาศัยกัน

เมื่อวานนี้พูดถึงเรื่องพระกรรมฐานอดข้าว ไปเห็นมีแต่เวลาเหลือเพื่อเวลาขาดตกบกพร่องบ้างไม่เห็น ที่นี้เวลาท่านบำเพ็ญธรรมท่านมีแต่อย่างนั้นทั้งนั้นนี่นะ บำเพ็ญธรรมภาวนามีแต่อดอยากขาดแคลน ๆ คือไปหาที่อย่างนั้น ไม่ใช่ไปเจอนะไปหา หาที่เหมาะสม ๆ อดอยากเท่าไรใจยิ่งดีด ๆ เราเห็นแล้วนี่นะเราถึงเอามาพูดได้เต็มปาก ถึงเวลาจะฉันทันทีระหว่างธาตุชั้นธัมกับใจมันทะเลาะกัน ทางธาตุชั้นธัมบอกว่าจะอดให้ตายหรือ มันตายเป็นนะคน ทางด้านจิตใจก็ว่าก็เวลาให้กินแล้วภาวนาไม่เห็นเป็นทำอดบ้างอิมบ้างแหละดี นั่นผู้พิพากษาตัดสินให้ว่า อดบ้างอิมบ้างแหละดี นั่นเอาอย่างนั้น

นี่เคยแล้วเรา เราพูดตามนิสสัยวาสนาเรามันหยาบ มีแต่ทุกข์ทรมานทั้งนั้น จะสบาย ๆ มานี้ฆ่ากิเลสได้เป็นตัว ๆ ไม่มี มีแต่พัดกันลงจนต่างคนต่างตกเวทีคนละด้านถึงขนาดนั้น คือมันแรงต่อแรงต่อกัน ทางนั้นเขาก็ตกเวที ทางนี้เราก็ตกเวที ขึ้นมาเอาใหม่ตั้งใหม่ มันเล่นเมื่อไรกิเลสนี้ เราพูดถึงกิเลสที่ไรแล้วแหม มันเคียดแค้นจริง ๆ นะ เคียดแค้นแทนประชาชน เพราะได้พัดกันเสียจนจะไม่มีชีวิตเหลืออยู่แล้ว ในชีวิตของเราจะมาทู่เกี่ยวกับฆ่ากิเลสนี้ ทุกข์จริง ๆ ถ้ากิเลสไม่ตายเราก็ตาย นี่พูดยันไว้เลยนะ มี

๒ อย่าง ที่จะให้เป็นคู่แข่งกันอยู่อย่างนี้ไม่ได้ ต้องตายข้างใดข้างหนึ่ง เราสู้กิเลสไม่ได้ เราก็ตาย กิเลสสู้เราไม่ได้กิเลสก็ตายเท่านั้น เอาหนักขนาดนั้น

เพราะฉะนั้นจึงต้องหาที่เด็ด ๆ หาที่ช่วยนะนั่น คืออดข้าวนี้มันช่วยทางด้านภาวนาได้ดี อย่างท่านอดนอนผ่อนอาหารอดอาหาร เดินมากเดินน้อย นี่มีแต่วิธีการของการฆ่ากิเลสทั้งนั้นแหละ แล้วแต่ใครจะถูกกับจริตนิสัยอย่างไร ผู้ที่อดนอนดีที่ท่านก็มักอดนอน ท่านไม่ค่อยนอน ที่ผ่อนอาหารดีก็ผ่อน อย่างวัดนี้รู้สึกจะไปแบบเดียวกันกับเรา มีแต่พระหยาบ ๆ ด้วยกัน ไม่ค่อยเห็นมีพระมาฉันจังหันนะนี่ พระตั้งสี่ห้าสิบเห็นมาห้อยมแหยม ๆ มาฉันจังหันนี่ นอกนั้นหายเจียบ ๆ มีแต่อดทั้งนั้น ไมฉัน ท่านภาวนาของท่าน มันเลยเป็นลักษณะหยาบอย่างเดียวกันกับเราที่เป็นอาจารย์ เรามันหยาบไปอยู่ไหนไม่เคยได้รับความสะดวก มีแต่ความทุกข์ความทรมานทั้งนั้น ๆ แหละคือเจ้าของทำด้วยความสมัครใจเจ้าของเองไม่มีใครบังคับ ทำอย่างนี้ได้ผล ๆ เมื่อเห็นผลอยู่แล้วเราจะไปทำอย่างอื่นไม่ได้ ไม่ได้เราจะฝืนทำไปยังงี้ที่ไม่เกิดประโยชน์ อันไหนเกิดประโยชน์ทุกข์ยากลำบากก็เอาตรงนี้ พัดกันตรงนั้นละ

มีชาวกินอยู่ไม่ตายละจะเป็นอะไรไป กับมีบ้างไม่มีบ้างเป็นอะไร อย่างหลวงปู่มั่นท่านเป็นผู้บุกเบิกหนทางนี้ โอ ท่านเล่าน้ำตาลรวงนะเรา ท่านเล่าถึงเรื่องความทุกข์ความทรมานของท่าน คือเวลาเล่าไปสัมผัสนะ ท่านไม่ใช่ตั้งใจจะเล่านะ เวลาพูดเรื่องนั้นเรื่องนี้ ป่านี่ป่านี่ เขาถูกนั้นถูกนี้ไปนี้ ไปประสบสิ่งนั้นประสบสิ่งนี้ แล้วก็มาเกี่ยวกับเรื่องอาหาร มีแต่ความอดอยากทั้งนั้น ฉันแต่ข้าวเปล่า ๆ ท่านเล่าให้ฟัง ท่านก็เล่าธรรมดา ๆ

บางที่ไปอยู่เป็นบางแห่งเขาเข้าใจว่าพระธรรมกรรมฐานนี้ฉันแต่ถั่วแตงา ไมฉันเนื้อฉันปลาอะไร ฉันแต่ถั่วแตงา เขาไม่มีถั่วมีงาเขาก็เอาแต่ข้าวเปล่า ๆ มาให้เราฉันเราก็กินแต่ข้าวเปล่า ๆ ไปอย่างนั้นตลอด ท่านว่าอย่างนั้นนะ เขาไม่มีถั่วมีงาเขาก็มีแต่ข้าวเปล่า ๆ ให้ฉัน เราก็กินแต่ข้าวเปล่า ๆ ไปอย่างนั้น แล้วทำภาวนาดี แน่ะ ลงในจุดเดียวกันหมด...ภาวนาดี ที่นี้เราก็กินอย่างนั้น ท่านไปหาอย่างนั้นนี้ ที่สมบูรณ์พูนผลท่านไม่ไปแหละ คนรุ่มมากไม่ดีไม่ได้ภาวนา

นี่ตั้งแต่สอบมหาได้แล้วก็ขึ้นเวทีเลยไม่เทศน์สอนใครทั้งนั้นนะ ไม่สอนใครเลยสอนแต่เจ้าของอย่างเดียว ภูมิมหาเต็มภูมิสอนเจ้าของอย่างเดียว พอสอบได้แล้วเท่านั้นก็ออกเลยเที่ยว เข้าป่าเข้าเขาขึ้นเวทีพัดกันกับกิเลสเลย ไม่ไปสอนใครทั้งนั้นแหละ ไปอยู่ในป่าในเขาจะไปสอนใคร เราไม่ตั้งใจหาสอนใครจะสอนเราอย่างเดียวเท่านั้น

นี่แหละตอนได้สอน ก็ตอนพ่อแม่ครูจารย์เราทำมรณภาพไปนี่ที่หมู่เพื่อนมา เกาะพริบเลย จากนั้นมาก็สอนมาเรื่อยจนกระทั่งทุกวันนี้ แต่ก่อนไม่ได้สอน เรียน ออกมานักธรรมตรี นักธรรมโท นักธรรมเอก เปรี๊ยะ ไม่สอนใครทั้งนั้น เป็นครูสอน นักเรียนในโรงเรียนก็ไม่เอา ผู้ใหญ่ท่านจะให้ไปเป็นครูสอน....ไม่เอา ครูไม่อดไม่อยากเอา องค์ไหนก็ได้ เราว่าอย่างนั้นเสียเราเลยหลีกได้ ถ้าหากว่าครูไม่มีจริง ๆ เราจะหลีกอย่าง นั้นมันก็ไม่งาม แต่นี้ครูก็มีอยู่ ผู้มีภูมินั้นมีอยู่ที่จะเป็นครู เราก็กึ่งให้ห้องคั้น ๆ ไปเสีย เราก็ก้ออกได้ ๆ เราจึงไม่เป็นครูใครเลย นักธรรมตรี นักธรรมโท นักธรรมเอก มหา เปรี๊ยะ ไม่เคยเป็นครูสอนใครทั้งนั้น สอน...ครูปริยัตินะ ปริยัติเราก็ก้อเคยเป็นครูสอน ออกทางภาคปฏิบัติแล้วก็ยังไม่สอนใครเลยตลอด จนมาสอนเอาตอนที่พ่อแม่ครูจารย์ มรณภาพไป อันนี้มันรุ่มกันเหลือประมาณ ไปอยู่ในป่าในเขาที่ไหนรุ่ม ๆ พระเณร จากนั้นมาก็เกี่ยวข้องกับประชาชนญาติโยม พอเอาโยมแม่บวชแล้วก็รุ่มใหญ่ละ ยิ่งใหญ่ ขึ้นทุกวันนะ ไม่ใช่บ่อย ๆ นะ

เมื่อเช้านี้ก็ ๒๐๐ บาทว่าไง เราคนเดียวก็ร้อยบาท พระรับแทนอีกก็ร้อยบาท เมื่อเช้านี้เป็น ๒๐๐ บาทพอดี น้นน้อยหรือมากดูซิ รุ่มหรือไม่รุ่มดูเอา พิลังกะ บท เวลาคันแล้วเท่านี้ก็ไม่มีหมด โห เวลารับฟาดเอาเสียจน...พอพูดอย่างนี้ก็คิดถึงท่านสิงห์ทอง ท่านเป็นนิสัยพระตลกตั้งแต่ไหนแต่ไรมา เป็นพระตลก แต่เป็นเด็กขี้ต้อ พอโต ขึ้นมาเป็นพระนี่ แต่ท่านเด็ดเดี่ยวนะ นิสัยท่านเด็ดมากนะ เวลาจริงนี่จริงเอาจริง ๆ เวลาเล่นก็เล่นอย่างนั้นแหละ ไปบิณฑบาต บิณฑบาตกับเรานี้แหละ คนใส่บาตรมาก ๆ ใส่เต็มเต็ม ๆ โอ๊ย บาตรมันเล็กเกินไป คนนั้นก็ว่าบาตรนี้เล็กเกินไปใส่คนสองคนก็เต็มแล้ว ๆ เดี่ยววันพรุ่งนี้อาตมาจะหามโองมานะ

ก็อย่างนั้นละบทเวลาจะตอบเขาท่านสิงห์ทอง เดี่ยววันพรุ่งนี้อาตมาจะหามโองมานะ ท่านชอบพูดอย่างนั้น นิสัยตลก ท่านพูดเล่นไปอย่างนั้นนะ อัฐิท่านกลายเป็น พระธาตุนะท่านสิงห์ทอง นันละถ้ากลายเป็นพระธาตุแล้วเรียกว่าเพชรน้ำหนึ่งได้แล้ว จิตไม่บริสุทธิ์เป็นพระธาตุไม่ได้ ในตำราท่านบอกไว้ชัดเจนน้อยเปอร์เซ็นต์ บอกไว้ตรง เป้งเลย บอกว่าอัฐิที่จะกลายเป็นพระธาตุได้มีอัฐิของพระอรหันต์เท่านั้น บอกว่าท่านนั้น

นี่ลูกศิษย์ของพ่อแม่ครูจารย์มันเราก็ก้อหลายองค์มากนะ นับได้สิบกว่าองค์ตั้งแต่ อัฐิกลายเป็นพระธาตุนะ เป็นลูกศิษย์ของหลวงปู่มั่นทั้งนั้นแหละ อัฐิกลายเป็นพระธาตุ ดูเหมือนจะสิบกว่าองค์นะ นี่ท่านผลิตลูกศิษย์ลูกหาได้มากขนาดไหน ท่านเป็นผู้บุกเบิก แแทบเป็นแทบตาย ไม่ได้ฉันทัวฉันทา ฉันทั่วขาวเปล่า ๆ ท่านเล่าให้ฟัง เวลาท่านบุกเบิก ได้ลูกศิษย์ลูกหามากขนาดไหนดูซิ เพชรน้ำหนึ่ง ๆ กระเทือนอยู่ทั่วประเทศไทยนี่

เฉพาะอย่างยิ่งภาคอีสานนี้มีแต่ลูกศิษย์หลวงปู่มั่นทั้งนั้นแหละเด่นมาก นับแต่ หลวงปู่แหวนลงมาแหละ หลวงปู่พรหม หลวงปู่แหวน หลวงปู่ขาว มาเรื่อย เรื่อย ๆ มา หลวงปู่ฝั้น อย่างนี้ใช้ทั้งนั้น หลวงปู่คำดี ก็เป็นพระธาตุแล้ว อัฐิเป็นพระธาตุแล้ว หลวงปู่คำดี หลวงปู่ฝั้น เหล่านี้เป็นหมดละ หลวงปู่ขาว หลวงปู่แหวนเป็น ท่านจวน ภู ทอกก็เป็น ท่านสิงห์ทอง นี่ก็เป็น ท่านอาจารย์พรหมที่บ้านดงเย็นก็เป็น เป็นหลายองค์ เราจำไม่ได้นะมีอยู่ แล้ว แม่ชีแก้ว ก็เป็น

แม่ชีแก้วที่อยู่บ้านห้วยทราย นี่เป็นลูกศิษย์ดั้งเดิมของท่านมาตั้งแต่เป็นสาวโน่น นะ แกภาวนาเป็นตั้งแต่เป็นสาวโน่น จนเขาหาเรื่อง แต่ไม่ใช่เขาตั้งใจฟ้องนะ เขาพูด กันหุยมหุยมิม ๆ นอกสภาโน่นแหละ เขาว่าผู้เฒ่ารักสาว เขาว่าผู้เฒ่ารักเด็กสาว ว่างั้น เขาว่าหลวงปู่มั่นรักเด็กผู้สาวนั้น คือวันท่านภาวนาของท่านนั้น ทางนี้ภาวนาเป็นยังงั้ วันไหนแปลก ๆ ท่านจะสั่งออกไปข้างนอก ไปวัด ตอนฉันจ้งหันเสร็จแล้ว ก็เอากันตอน นั้นละ พระเณรนี้รุ่มเต็มหมดเลย เวลาแก่ไปนี้ แกเล่าภาวนาทางด้านจิตใจของแก ก็คน ไม่ได้เรียนนี่ เวลาเป็นยังงั้ก็พูดตามเรื่องความเป็น ก็สนุกฟังละชิ พระเณรนี้ลุ่มเต็ม ไปหมดเลย แกก็ไปกับพวกคนเฒ่าคนแก่ ไปจ้งหันนั้นแหละ

บางทีไปบิณฑบาตอย่างนี้ พอไปถึงจุดนั้นจะบอก วันนี้ออกไปวัดนะ แนะท่าน สั่งไว้ละ วันนี้ท่านได้เหตุแล้วกลางคืนนั้น เป็นยังงั้ภาวนาเมื่อคืนนี้ นั้นเอาละนะ ถ้า ธรรมดา ๆ ท่านก็ไม่ว่า ถ้าวันไหนทางนี้เขาภาวนาแปลก ๆ แล้วท่านจะสั่งทางโน้นแหละ ท่านก็เหมือนญาณหยั่งทราบอยู่ตลอดเวลาจะว่าไป ทางนี้จ้งได้เลยว่า วันนี้ญาท่าน เรียกญาท่าน คือความเคารพเรียกญาท่าน วันนี้ญาท่านจะให้ออกไปวัดแน่ ๆ ละวันนี้ ภาวนาเป็นอย่างนี้ พอบิณฑบาตมาถึงนั้น วันนี้ออกไปวัดนะ นั้นเห็นไหม ท่านหยั่ง ทราบทุกอย่าง

ทีนี้พอท่านจะจากที่นั้นไปท่านก็บอกตรง ๆ เลย บอกว่า นี่ถ้าเป็นผู้ชายแล้วเรา จะเอาไปด้วย เอาไปบวชเป็นเณร ท่านว่าอย่างนั้นนะ เอาไปบวชเป็นเณรด้วย อายุแก ตอนนั้นก็ในราว ๑๖-๑๗ ปี นี่เป็นผู้หญิงมันลำบากลำบาก ไม่เอาไปแหละ อยู่ที่นี่แหละ จะเป็นบ้ำครอบครัวเหมือนโลกเขาก็แล้วแต่เถอะ ท่านว่าอย่างนั้นนะ จะเป็นบ้ำ ครอบครั้วเหมือนโลกเขาก็แล้วแต่เถอะท่านว่า ท่านจะไปแล้วท่านก็ไป แต่อย่าภาวนา นะ นี่สำคัญ ท่านสั่งไว้จุดนี้แหละ

คือนิสัยแกผาดโผนมาก เรื่องภาวนานี้นิสัยผาดโผนมากจริง ๆ เหาะเหินเดินฟ้า ดำดินบินบนในหัวใจมันออกธู้ออกเห็นหมด เทวบุตรเทวดาอินทร์พรหมเปรตผีนี้ มัน ไปรู้ไปหมดนั่นชิ ทีนี้เวลาไม่มีครูมีอาจารย์คอยแนะคอยบอกกลัวมันจะเสีย ท่านจึงห้าม ไม่ให้ภาวนา เราไปนี้ไม่ต้องภาวนาแหละ ต่อไปมันก็จะมีครูมีอาจารย์สอนเหมือนกัน

นั่นแหละ ท่านว่าอย่างนี้ ท่านว่าผ่าน ๆ ไปอย่างนี้แหละ ต่อไปมันก็จะมีความมีครูมีอาจารย์สอนเหมือนกันนั่นแหละ ตอนนี้อ่า อ่าภาวนานะ ท่านห้าม แยกไม่ภาวนา

พอที่นี้นานเข้า ๆ หนักเข้ามันอดไม่ได้ มันอยากภาวนาอยู่ตลอดแยกเลยภาวนาก็พอดีเป็นจังหวะที่เราไปที่นั่นพอเหมาะดีเลยเที่ยว ไปแยกมาแล้วให้ฟัง เราไปเราไปจำพรรษาบนภูเขาให้หมู่เพื่อนจำข้างล่าง เรากับเณรหนึ่งไปจำพรรษาอยู่บนภูเขา บ้านห้วยทรายนั่นแหละ พอวันพระหนึ่ง ๆ พวกเขาจะไป ไปพร้อมกันไปละ ไปทั้งวัดเขาเลยแหละ พวกแม่ชีแม่ขาวหิ้วโหลกันไปขึ้นบนภูเขาหาเราตอนบ่าย ๔ โมง ๔ โมงเย็นเขาก็ไป ตอนจวน ๖ โมงเย็นเขาก็กลับลงมา

ไปแยกไปแล้วให้ฟัง ขึ้นต้นก็น่าฟังเลยนะ พอแยกขึ้นต้นก็น่าฟังทันที นี่ก็ไม่ได้ภาวนาฟังเริ่มมาภาวนานี้แหละ ญาท่านมันท่านไม่ให้ภาวนา แก่อย่างนั้น ท่านห้ามไม่ให้ภาวนา เราก็ดูใจก็มันต้องมีอันหนึ่งแน่นอน ลงหลวงปู่ห้ามไม่ให้ภาวนานี้ต้องมีอันหนึ่งแน่นอน ไปแยกไปแล้วภาวนาให้ฟังนี้ โอ ไมใช่เล่น ๆ พิสดารเกินคาดเกินหมาย เราก็จับได้แล้วทันที อ้อ อันนี้เองที่ท่านห้ามไม่ให้ภาวนา พอไปอยู่กับเราวันนี้เปิดให้รู้เสีย ไปหาเราก็ก่อน พูดตั้งแต่เรื่องความรู้ความเห็น ไปโปรดเปรตโปรดผีโปรดอะไรต่ออะไร นรกสวรรค์แยกไปได้หมดรู้หมด แกรู้ ที่นี้เวลาภาวนามันก็เพลินแต่ขมสิ่งเหล่านี้

ครั้งไปหาเรานานเข้า ๆ เราก็ด้อยห้ามเข้า หักเข้ามาเป็นลำดับลำดับ ห้ามไม่ให้ ออก ต่อไปห้ามไม่ให้ออกเด็ดขาด นี่แหละเอากันตอนนี้ ที่แรกให้ออกได้ ให้ออกก็ได้ ไม่ออกก็ได้ ได้ไหมเอาไปภาวนาดู ครั้นต่อมาไม่ให้ออก ต่อมาตัดเลยเด็ดเลย ห้ามไม่ให้ออกเป็นอันขาด นั่นเอาขนาดนั้นนะที่นี้ ให้แก่รู้ภายใน อันนั้นเป็นรู้อย่างนอกไม่ใช่รู้อย่างใน ไม่ใช่รู้เรื่องแก๊กิเลส จะให้แกเข้ามารู้อย่างในเพื่อจะแก๊กิเลส แยกไม่ยอมเข้าเถียงกันแก๊กิเลส แยกก็เถียงกันกับเรานี้แหละตอนมันสำคัญนะ พอมาเถียงกับอาจารย์ อาจารย์ก็ไล่ลงภูเขา ร้องไห้ลงภูเขาเลย ไปจะไปที่ไหนไป สถานที่นี้ไม่มีบัณฑิตนักปราชญ์มีแต่คนพาลนะ ใครเป็นบัณฑิตนักปราชญ์ให้ไป ลงไป ไส้ลงเดี๋ยวนั้น ร้องไห้ลงไปเลยเราก็ดู น้ำตานี้ไม่เห็นมีประโยชน์อะไร เราเอาตรงนั้น ไส้..ลงไป อย่าขึ้นมานะ แต่นั่นต่อไปห้าม ดัด เด็ดกันเลย

ไปได้ ๔-๕ วันโผล่ขึ้นมาอีก ขึ้นมาอะไร เดี่ยว ๆ ให้พูดเสียก่อน เดี่ยว ๆ ให้พูดเสียก่อน มันอะไรกันนักปราชญ์ใหญ่ เรว่าอย่างนั้นนะ ว่านักปราชญ์ใหญ่ เดี่ยว ๆ ให้พูดเสียก่อน เดี่ยว ๆ ให้พูดเสียก่อน คราวหลังแกจึงเล่าให้ฟัง คือไปมันหมดหวังแกก็หวังจะฟัง ก็พูดเปิดอกเสียเลย แกหวังว่าจะฟังอาจารย์องค์นี้ ชีวิตจิตใจมอบไว้หมดแล้วไม่มีอะไร แล้วก็ถูกท่านไล่ลงจากภูเขา เราจะฟังที่ไหน แล้วเหตุที่ท่านไล่ท่านก็

มีเหตุมีผลของท่านว่าเราไม่ฟังคำท่าน ท่านโล่งนี้ ถ้าหากว่าเราจะถือว่าท่านเป็นครูเป็นอาจารย์แล้วทำไมจึงไม่ฟังคำของท่าน เพราะเราอวดดี แล้วมันก็เป็นอย่างนี้ ไม่เห็นได้เรื่องได้ราวอะไร

ทีนี้ก็เลยเอาคำของท่านมาสอนมาปฏิบัติมันจะเป็นยังไง เอาว่าซิ มันจะจมก็จมไปซิ คราวนี้เลยเอาคำของเราไปสอนบังคับไม่ให้ออกอย่างว่านั่นแหละ แต่ก่อนมีแต่ ออก ๆ ห้ามขนาดถึงว่าโล่งภูเขา แกไม่ยอมเข้ามีแต่ออกรู้อย่างเดียว พอไปหมดทำหมดทางหมดที่ฟังที่เกาะแล้วก็มาเห็นโทษตัวเอง ถ้าว่าเราถือท่านเป็นครูเป็นอาจารย์ทำไมไม่ฟังคำท่าน ฟังคำท่านซิ ทำลงไปแล้วเป็นยังไงให้รู้ซิ เลยทำตามนั้น

พอทำตามนั้นมันก็เปิดโล่งภายในซิทนี่ จำขึ้นเลยเชียวนะ นี่ก็สรุปความเอาเลย นี่แหละที่กลับขึ้นมา กลับขึ้นมาเพราะเหตุนี้ ทีนี้ได้รู้อย่างนั้น ๆ ละทีนี้ รู้ตามที่เราสอนนะ เออ เอาละทีนี้ขยาลงไปนะตรงนี้ ทีนี้อย่าออกอย่างยุ่ง ยุ่งมานานแล้วไม่เห็นเกิดประโยชน์อะไร เหมือนเราดูดินฟ้าอากาศดูสิ่งเหล่านั้นนะ ดูเปรตดูผีดูเทวบุตรเทวดา มันก็เหมือนตาเนื้อเราดูสิ่งเหล่านี้ไม่เห็นเกิดประโยชน์อะไร ถอนกิเลสตัวเดียวก็ไม่ได้ นี่ตรงนี้ตรงถอนกิเลส เราก็ออย่างนี้ เอาดูตรงนี้นะ

แกก็ขย่ำใหญ่เลย เอาใหญ่เลย ลงใจ ไม่นานนะก็ผ่านไป แกบอกแกผ่านมานานนะ สมควรที่อัฐิจะกลายเป็นพระธาตุได้รวดเร็ว เราก็ไปอยู่นั้นปีหนึ่ง ปีที่สองนั้นละ ปีแรกปีขนาดกันใหญ่ ปีโล่งภูเขานั้นปีแรก เราจำพรรษาบนภูเขา พอออกพรรษามาแล้วแกก็ขย่ำใหญ่เลย เอาตัวเองใหญ่เลยก็ผ่าน ผ่านได้ เพราะงั้นเวลาแกตายแล้วอัฐิของแกจึงกลายเป็นพระธาตุ เป็นพระธาตุเรียบร้อยแล้ว ก็นานขนาดนั้นนะ พ.ศ.๙๔ เราไปจำพรรษาที่ห้วยทราย ในราวสัก ๙๕ ละมั้งแกก็ผ่าน จากนั้นมาจนกระทั่งถึงแกได้เสียไปได้สามปีนี่มั้ง ๕๓๕-๓๖ นี่ละมั้งเราก็อเสีย แกเสียได้สองสามปีนี่ ตั้งแต่โน้นมาจนกระทั่งถึงวันแกเสียมันก็นาน ก็กลายเป็นพระธาตุได้ง่าย

อัฐิกลายเป็นพระธาตุนี้ไม่แน่ เรื่องเป็นนั้นเป็น เป็นได้ไม่สงสัย แต่จะเป็นช้าเป็นเร็วมันเป็นอยู่กับจิตของผู้ทรง จิตที่บริสุทธิ์นั้นถ้าบรรลุธรรมได้อย่างรวดเร็วแล้วก็ตายเสียอย่างรวดเร็วนี่ อัฐิจะกลายเป็นพระธาตุช้ามาก เพราะจิตใจนี้ยังไม่ได้ฟอกธาตุขันธ์ให้มีความละเอียดลออให้มีความสะอาดสะอาดแล้วเจ้าของตายไปเสียก่อน จิตก็ยังไม่ได้ฟอกให้ถึงขีดถึงที่ถึงแดน อันนี้ก็จะกลายเป็นพระธาตุช้า องค์ไหนที่อบรมเจ้าของอยู่ ค่อยคืบคลานไปเรื่อย คืบคลานไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งถึงที่สุดวิมุตติ เสร็จแล้วค่อยตาย อย่างนี้อัฐิก็กลายเป็นพระธาตุได้เร็ว และยังคงขันธ์อยู่อีก ต่อไปอีก นอกจากจิตบริสุทธิ์แล้วยังครองขันธ์ไปอีกนานนี่ยิ่งเร็ว พอตายไปแล้วอัฐิก็กลายเป็นพระธาตุได้อย่างรวดเร็ว มันเป็นชั้น ๆ

คือจิตที่บริสุทธิ์นี้ฟอกชั้น ฟอกธาตุฟอกชั้นฟอกโดยหลักธรรมชาติก็ฟอกอยู่
อย่างนั้น แล้วเวลาเข้าที่เดินจงกรมนั่งสมาธิภาวนา จิตส่งเข้าข้างในนี้ยิ่งเป็นการฟอก
ภาวนาเท่าไรก็ยิ่งฟอกเข้าไปเรื่อย ๆ มันสะอาด ในเวลาตายแล้วอัฐิก็กลายเป็นพระธาตุ
ได้ แต่ถ้าหากว่าท่านอธิษฐานไม่ให้เป็นพระธาตุนี้อาจไม่เป็นนะ มันก็ไม่แน่มันกะ
เพราะจิตของท่านมีอำนาจนี่ เช่นอย่างท่านตายท่านอธิษฐานจิตของท่านไม่ให้กลายเป็น
พระธาตุอย่างนี้ก็อาจเป็นได้นะ อาจจะไม่เป็นพระธาตุแหละ คือจะเป็นได้ตามท่าน
อธิษฐานไม่ให้เป็นพระธาตุนี้อาจเป็นได้นะ เพราะจิตท่านมีอำนาจ

เช่นอย่างพระอานนท์ตายแล้วอัฐิก็แยกออกเป็นสองฝั่ง ฝั่งแม่น้ำอะโรลิมแล้ว
แหละที่พระอานนท์นิพพาน อธิษฐานอัฐิร่างกายของตัวเองให้แตกเป็นสองภาคเลย ไป
ฝั่งโน้นภาคหนึ่ง ฝั่งนี้ภาคหนึ่ง นี่พระอานนท์ ก็อย่างนั้นแล้วบริสุทธิ์แล้ว อัฐิกลายเป็น
สองภาคไปฝั่งแม่น้ำอะโรลิม เป็นญาติทั้งสองฝ่ายนั้นแหละ เมื่อพูดตามตำราแล้วเป็น
ญาติเป็นลูกศิษย์ทั้งสองฝ่าย จะต้องได้ทั้งสองฝ่ายว่างั้นเถอะ เวลานั้นท่านอธิษฐานให้
อัฐินี้แยกเป็นสองฝ่ายไปเลย ท่านจะแยกแบบไหนเราจะไปคาดไม่ได้นะคาดเรื่องธรรม
นี่ ธรรมนี้เหนือโลกเหนือสงสาร ใครไปคาดไปเดาไปต้นอะไรไม่ได้ทั้งนั้นแหละ เพราะ
อันนี้เหนือโลกเหนือสงสาร เหนือความคาดหมายของกิเลสตัณหาทุกประเภท ท่านจึง
เรียกว่าธรรม โลกุตระธรรม แปลว่า ธรรมเหนือโลก แปลออกแล้วนะ โลกุตระธรรม

พูดถึงเรื่องอัฐิกลายเป็นพระธาตุนี้ลูกศิษย์หลวงปู่มนี่มีมาก ที่ชัด ๆ มาแล้วก็
หลายองค์แล้วนี่ ร่วมสิบแล้วแต่เราจำได้นะ หลวงปู่เสาร์ท่านก็กลายเป็นพระธาตุของ
ท่าน อาจารย์ของหลวงปู่มนี่นะ อันนั้นก็กลายเป็นพระธาตุของท่าน อย่าง หลวงปู่มนี่
ของเรานี้เป็นพระธาตุอย่างพิสดารมากนะ ไม่เหมือนพระธาตุใด ๆ ในบรรดาพระธาตุ
ทั้งหลายนี้หลวงปู่มนี่พิสดารมากที่สุด เป็นแก้วใส ๆ เขียว ๆ ก็มีอยู่ในผอบเดียวกัน
ที่แรกก็เป็นอัฐิด้วยกันทั้งนั้นนะ ครั้นต่อมาแยกตัวออกเป็นเหมือนแก้วขาว ๆ แล้ว
ต่อมาบางชิ้นก็เป็นเหมือนแก้วเขียว ๆ เขาเรียกแก้วผลึกหรืออะไรเขียว ๆ แล้วกลายเป็น
พระธาตุขึ้นมา เป็นพระธาตุกลม ๆ อย่างนี้ใสแจ๋วเลย บางองค์ก็เป็นพระธาตุเหมือน
พระธาตุธรรมดา พระธาตุพระอรหันต์ธรรมดาเท่าเมล็ดข้าวโพด ๆ อันนี้มีเยอะ แต่ที่
แยกที่แตกออกไปเป็นแปลก ๆ ต่าง ๆ นั้นมีน้อย นี่แหละแปลกอยู่

หลวงปู่มนี่แปลกอยู่มาก ท่านคงขัดมานานเหมือนกันนะ อายุท่านพรรษาท่าน
จะ ๒๒-๒๓ ปี มั่ง หรือจะเลยนั้นก็ไมทราบ ท่านมาผ่านที่เชียงใหม่ ที่ท่านได้หลักได้
เกณฑ์ทำทายได้ก็ไปฝึกอยู่ถ้ำสาริกา ที่ว่าต่อสู้กับผีใหญ่ยักษ์ใหญ่เขียนไว้ในประวัติฯ
เวลาจิตมันสว่างจำนี้ครอบโลกธาตุท่านว่า มองไปเห็นหมดทุกอย่างเลย อยู่ที่ถ้ำสาริกา
นั้นแหละเป็นครั้งแรกท่านบอก ท่านไม่เคยเป็นมาแต่ไหนแต่ไร เป็นครั้งแรกเท่านั้น

แหละท่านว่าอย่างนั้น จากนั้นมาท่านก็ได้หลัก ทำท่ายุติได้เสียที่นี่ ท่านก็กลับมาที่ เชียงใหม่ มาเป็นที่เชียงใหม่ แต่มาเป็นที่เชียงใหม่ไม่ทราบเป็นพรรษาที่เท่าไรเราไม่รู้ เสีย จากนั้นท่านก็ผ่านมาอยู่ที่นี่อีกนาน กว่าท่านจะมรณภาพก็มาอยู่ที่อุดรฯตั้ง ๑๐ ปี มา จากเชียงใหม่มาอยู่อุดรฯก็ตั้ง ๑๐ ปีท่านถึงมรณภาพ

ท่านอาจารย์พรหมนี่ก็เป็นมาตั้งแต่นั้น เชียงใหม่นี้เพาะพระอรหันต์ได้หลาย องค์นะที่เชียงใหม่ จังหวัดเชียงใหม่ หลวงปู่มั่นเรากี่ไร่ หลวงปู่พรหมก็ไร่ หลวงปู่ขาวก็ ไร่ หลวงปู่แหวนก็ไร่ ๔ องค์ที่เชียงใหม่ะ นี้เราว่าผลิตพระอรหันต์ขึ้นได้หลายองค์ เท่าที่เราจำได้นะ ๔ องค์ คือหลวงปู่มั่นองค์หนึ่ง หลวงปู่ขาวองค์หนึ่ง หลวงปู่แหวน องค์หนึ่ง หลวงปู่พรหมองค์หนึ่ง แต่เมืองอุดรฯเรานี้ผลิตได้ตั้งแต่เสื่อกกับหมอน พุด แล้วโมโห เอ้อ พอหันมาหาเจ้าของที่ไรแพบหมด มั่นนำโมโหนะ หันไปทางไหนก็นำเพ ลิดนำเพลิน หันไปหันทางโน้นทางนี้รอบตัวนำเพลินนำเพลิน พอหันมาหาเจ้าของมีแต่ กองมูตรกองคูถ นำโมโหนะ

นี่ละธรรมของพระพุทธเจ้าประกาศทำท่ายุติตลอดไปนะ คือพื้นแห่งธรรมแล้ว เหมือนกับสมบัติมีในร้านเต็มไปหมด ใครจะเอาไปทำประโยชน์อะไรก็ได้ ถ้าไม่ทำ ประโยชน์จะให้กองเต็มร้านอยู่อย่างนั้นก็เหมือนกองเต็มร้านอยู่อย่างนั้นไม่เกิดประโยชน์ อะไร ถ้าจะเอาไปทำประโยชน์ก็เป็นประโยชน์อย่างนั้น นี่ศาสนธรรมของพระพุทธเจ้า เหมือนตลาดแห่งมรรคผลนิพพาน สินค้าเต็มเลย สินค้าคือมรรคผลนิพพาน ถ้าผู้ ปฏิบัติตามหนักเบาอย่างน้อยก็จะได้มาครอง ได้มาครองอย่างน้อย ๆ ที่ว่าผลิตขึ้นเป็น พระโสดา พระสกิทา พระอนาคา พระอรหันต์นั้น ล้วนแล้วแต่สินค้าที่เลิศเลอ ออกมา จากพุทธศาสนาทั้งนั้น ถ้าผู้ปฏิบัติตามจะเป็นผู้ได้ครองธรรมเหล่านี้ เป็นอริยธรรม ผู้ ไม่ปฏิบัติจะนั่งเฝ้าคัมภีร์อยู่เฉย ๆ ก็ไม่เกิดประโยชน์ เรียนก็เรียนมางั้นก็มีแต่ความจำ ความจริงไม่มีในหัวใจกิเลสไม่ถลอกปอกเปิก

จะว่าอะไรว่าให้เจ้าของเองนี้ แแบกมหาไปหาพ่อแม่ครูจารย์มั่นเรลิมเมื่อไร เรียนมาเต็มหัวอกแต่ไม่รู้จักวิธีจะปฏิบัติ เช่น เครื่องทำครัวนี้ เราไม่ใช่คนทำครัว เรา ไม่ใช่แม่ครัว อาหารเครื่องทำครัวเต็มรอบด้านรอบตัวเอง แต่จะจับอะไรมาใส่อะไร ผสมอะไร ที่จะเป็นแกงเป็นต้มเป็นอาหารประเภทใดนี้จับมาไม่ถูกนะซิ อันไหนก็เป็น เครื่องครัวทั้งนั้น แต่ไม่ทราบว่าเครื่องครัวอันไหนจะเอามาประกอบกับอะไรถึงจะเป็น อาหารประเภทนั้น ๆ ขึ้นมานี้ เราไม่ใช่แม่ครัวเราไม่รู้ อันนี้เรียนมาก็แบบเดียวกัน อาหารเต็มเครื่องทำครัวเต็ม แต่ไม่รู้จักวิธีประกอบ พอไปถึงพ่อแม่ครูจารย์มั่นนี้ ท่าน บอกหยิบอันนั้นมาใส่อันนี้ หยับอันนี้มาใส่อันนี้ ต้องทำอย่างนั้น ต้องทำอย่างนี้ ต้องทำ นี้ เท่ากับว่าหยิบเอาเครื่องครัวมาทำอย่างนั้นมาทำอย่างนี้ ก็สำเร็จเป็นแกงเป็นนั้น

ขึ้นมา นี่ก็สำเร็จเป็นพระสีกา เป็นพระอนาคา เป็นพระอรหันต์ขึ้นมาซิจะว่ายังไง นี่แหละสำเร็จเป็นแกงขึ้นมา เป็นชั้น ๆ ขึ้นมาจากกระทั่งถึงอรหันต์ภูมิออกมาจากนี้แหละ แล้วเราเรียนมามันไม่เกิดประโยชน์อะไร ไม่รู้จักใช้ เวลาท่านหยิบยกก็เรียน ๆ มาแล้ว พอท่านว่าอะไรก็เข้าใจทันที ๆ เพราะเรียนมาแล้ว แต่ไม่รู้จักวิธีประกอบเท่านั้นเอง มันก็เข้าใจ ๆ

ศาสนาของพระพุทธเจ้าจึงเป็นศาสนาที่ทำทายเป็นได้เลย เป็นศาสนาที่เลิศโลก เป็นศาสนาโลกคู่สงสารคู่บ้านคู่เมือง คือพุทธศาสนา ศาสนานี้เป็นศาสนาที่ยืนยันได้ เป็นศาสนาโลกคู่สงสารคู่บ้านคู่เมือง พระพุทธเจ้าตรัสรู้ ตรัสรู้แต่ธรรมประเภทนี้แหละ ขึ้นมาเป็นตลาดแห่งมรรคผลนิพพาน ตรัสรู้ขึ้นมาเป็นตลาดแห่งมรรคผลนิพพาน ๆ ผู้ปฏิบัติตามก็เป็นคนดีโดยลำดับเป็นอย่างน้อย มากกว่านั้นก็ป็นอริยบุคคล เป็นอริยภูมิไปเรื่อย ๆ สำเร็จเป็นมรรคเป็นผลขึ้นมาตามธรรมของพระพุทธเจ้า ไม่มีคำว่าไร้ผล ไร้ประโยชน์

สวากขาโต ภคฺวตา ธมฺโม พระธรรมอันพระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสไว้ดีแล้ว ที่ว่าดีแล้วชอบแล้ว จะนิพพานแล้วก็ยังชอบแล้วอยู่อย่างนั้น ดีแล้วอยู่อย่างนั้น อันไหนที่ว่าผิดก็ผิดอยู่อย่างนั้น พระพุทธเจ้านิพพานไปแล้วก็ผิดอยู่อย่างนั้น ใครไปทำก็ร้อนเป็นไฟไปเลย พระพุทธเจ้านิพพานไปแล้วอันไหนที่เย็นก็เย็นอยู่อย่างนั้น พระพุทธเจ้านิพพานแล้วก็เย็นอยู่อย่างนั้น จึงเรียกว่าตรัสไว้ชอบแล้ว

อย่างที่ท่านรับสั่งขานบพระอนันท์ เราก็ยังไม่ลืมได้พูดให้ลูกศิษย์ฟังหลายครั้งแล้ว ไปขออาราธนาพระพุทธเจ้าให้อยู่โปรดสัตว์โลกไปนาน ๆ พระอนันท์ไปอาราธนาพระพุทธเจ้าให้อยู่โปรดสัตว์โลกไปนาน ๆ ท่านขู่เลย อนันท์มาหวังอะไรกับเราอีก สวากขาตธรรมเราตรัสไว้ชอบแล้วทุกอย่าง นั่นคือองค์ศาสดาแทนเรา นั่นเห็นไหมท่าน ดูเอา เราตรัสไว้ชอบแล้วทุกอย่าง อยู่ในธรรมนั้นหมด นั่นละศาสดาองค์เอก คือธรรมคือวินัยนั่นแล นั่นแหละเป็นศาสดาแทนเรา จะเป็นศาสดาของพวกเธอทั้งหลายแทนเรา ตถาคตเมื่อเราผ่านไปแล้ว จากนั้นมาก็ปลอมโยน เอาเถอะ อนันท์ ขอให้ปฏิบัติตาม สวากขาตธรรมที่ตรัสไว้ชอบแล้วนี้เถิด พระอรหันต์ไม่สูญจากโลกนะอนันท์ นี่คำปลอม ปลอมคำหลังนี้ ขอให้ปฏิบัติตามหลักธรรมวินัยที่เราสอนไว้แล้วนี้เถิด พระอรหันต์ไม่สูญจากโลกนะอนันท์ ท่านบอกนั่นเลย

เอาละที่นี้ให้พร